

А пъкъ Добри, се замисленъ,
На срѣдъ моста доди,
Поглѣда му начумеренъ,
Мъркж-тж извади.
Ипусна ѿ, на срѣдж-тж,
Надъ водж-тж право,
Клюмна малко съсъ главж-тж:
— „Тѣй трѣба — нѣ, право...
Догдѣ това да издума —
Врѣвж-тж да навѣ,
Зла вихрушка — нѣ издухж
И около ся вѣ.
Догдѣ Добри ся осѣти,
Догдѣ да съглѣда,
С' два-та крака, кѣт' да спеша,
Кѣто круша падна...
„Я тичайте, бе, дружино!
Единъ момъкъ викна
„Масторъ Добри падна страшно!
Кой чу сѣкій прыпна.
Дотекохж сички момци,
Да видѣжтъ, що стана,
Отъ тѣхъ двама, най юнаци,
Додохж дѣ падна.
Дигнахж го за рѣцѣ-тѣ,
Правъ да го исправѣжтъ,
Достигнахж и малки-тѣ —
Глѣдѣжтъ и ся чудѣжтъ.
„Вода!...“ рѣче единъ момъкъ,
И вода-та доди.
Смъкнахж му зърдавъ кѣпакъ,
Пенчо ся обади:
„Полѣйте го, що глѣдате?
На други-тѣ рѣчи,
„На главж-тж му налѣйте
„Да-но да ся свѣсти.
Полѣхж го и растрихж,
А Добри — ни думж;